

OMBUDSMANEM PRO DĚTSKÁ PRÁVA BY MĚL BÝT SHEL SILVERSTEIN

GABRIELA SITTOVÁ

redaktorka *Tvořivé dramatiky*, posluchačka doktorského studia Divadelní fakulty AMU, Praha
gabriela.sittova@centrum.cz

Tak nám ho konečně vydali! Říká si nad knihou básní a obrázků Shela Silversteina *Jen jestli si nevyjmeš líš* nejeden učitel dramatické výchovy, nejeden recitátor a vlastně i nejeden překladatel. První knihu básní, kterou na český trh uvedlo tradiční nakladatelství literatury pro děti a mládež Albatros na podzim roku 2014, přeložili tři překladatelé: Zuzana Šťastná, Lukáš Novák a Stanislav Rubáš, a to ve velmi úzké spolupráci. Kolem Silversteinových básniček přeložených do češtiny se už odehrála celá řada pozoruhodných událostí, které se pokusím alespoň zmínit v rámci povídání o překladatelském večeru U Bubeníčků, kde měla dlouho očekávaná kniha své křtiny.

Pravidelné překladatelské večery pořádá jednou měsíčně v pražském Divadle Na Prádle režisérka Českého rozhlasu Hana Kofránková. O mikulášském večeru, 5. 12. 2014, probíhali Bubeníčci silversteinovští. Než došlo k vydání sbírky, šířily se některé silversteinovské překlady různými cestami přes Šrámkovu Sobotku, Dětskou scénu či Wolkrův Prostějov, tedy cestami recitace či divadla poezie, až téměř zlidověly. (Připomeňme v této souvislosti in-

scenaci *O nás*, kterou ze Silversteinových textů vytvořila v roce 2004 Jana Machalíková se svým souborem. V *Dětské scéně 31*, textové příloze *Tvořivé dramatiky 1/2010*, vyšel scénář montáže včetně básní, ze kterých soubor inscenaci tvořil, a povídání o vzniku inscenace.) Příznivci Bubeníčků si Silversteina tedy oblíbili už dávno, takže mikulášský večer se Silversteinem přilákal vskutku spoustu jeho českých fanoušků. Hana Kofránková pojala večer tak, aby bylo zřejmé, že Silversteinovy básničky mají interprety i publikum věkově neomezené. Několik básniček recitovaly děti ve věku prvního stupně základní školy, v jednom textu se představila sama překladatelka Zuzana Šťastná se svými dvěma dcerkami a dále texty recitovali a četli dospělí recitátoři Jana Machalíková, Libor Vacek, herec Josef Somr. Hojně se s četbou připojovala sama Hana Kofránková a celou řadu básní jsme měli možnost slyšet i v původním znění, neboť se večera účastnil také britský herec Gordon Donald Truefitt. Tato věková pestrost interpretů jasně ukázala, že Silversteinova nonsensová poezie má v českém prostředí možnost najít velmi široké publikum, tedy i cestu do veřejných či školních knihoven i domácích knihovniček bez velkého omezení. Básničky totiž vtupně vykreslují takové situace, které promlouvají jak k malým čtenářům, tak k dospělým.

A že silversteinovské okouzlení proniká za hranice bubeníčkovských večerů dokládá i další „silversteinovská“ událost uplynulého roku. Památník Lidice spolu s Národní kulturní památkou Ležáky připravil první ročník soutěžní recitační přehlídky pro mládež, tzv. Ležácké veršování. Organizátoři si pozvali do poroty zajímavé osobnosti a požádali je, aby sami zarecitovali něco, co měli jako děti rádi. Jedním z oslovených byl také herec Josef Somr, který před děti předstoupil a všechny okouznil jednoduchým konstatováním, že by sice mohl zarecitovat něco, co měl rád jako

kluk, ale mnohem zajímavější mu připadá, že se před několika dny na pultech objevila kniha báječných básniček, které jsou pro tuto příležitost to nejlepší. A chvíli četl ze Silversteina — ještě horkého z tiskárny. Potěšil tím nejen děti, ale i všechny přítomné dospělé účastníky.

Ale zpět k večeru u Bubeníčků. Hana Kofránková přizvala nejen recitátory, ale i Zdeňka Zdeňka, který čtení ze Silversteina doprovázel klavírními dětskými *Sonatinami* Muzia Clementiho. A překladatel Lukáš Novák zase

přiblížil krkolomnou cestu, kterou bylo třeba ujit od prvních pokusů k vydání knížky. Na křtinách ovšem nechyběl ani dort se Silversteinovou ilustrací k jedné z přeložených básniček, ze kterého se v průběhu večera ukrajovalo a užívalo. Další obrázky z knížky se pak promítaly na zeď přímo během čtení. Jsou totiž neodmyslitelnou součástí skoro každého autorova textu. Někdy ho vtupně doplňují, jindy vtupně pointují, a někdy dokonce razantně posouvají význam. Když před několika lety

začaly mezi recitátory kolovat opisy prvních českých verzí Silversteinových textů, bylo překladatelům líto, že je nemohou doprovázet i obrázky, které jednotlivé básně nejen ilustrují. Zkušenost ze křtu knížky je přitom jednoznačná: po přečtení překladu zpravidla následovala další salva smíchu, když se objevil také doprovodný obrázek.

TEN, KTERÝ POUZE NAZNAČUJE

Shela Silversteina představil Lukáš Novák jako člověka „devatera řemesel“: dramatika, scenáristu, instrumentalistu či autora písňových textů, třeba *A Boy Named Sue* (česky *Chlapec jménem Zuzanka*), známé z podání Johnnyho Cashe. Vůbec nejvíc se však S. Silverstein proslavil jako autor knih pro děti, tedy básník a kreslíř naprosto jedinečného „rukopisu“. Jak vtipně glosoval Lukáš Novák: „On děti nežere, děti žerou jeho.“ V autorově knižně vydaném životopise s názvem *A Boy Named Shel* (*Kluk jménem Shel*) najdeme veselou příhodu, jak Silversteina vlastně napadlo, že by mohl psát pro děti: „Silverstein stál na ulici a lízal zmrzlinu. Kolem šlo dítě s maminkou a mlsně koukalo na tu zmrzlinu. A Silverstein říká: ‚Je výborná.

Proč neřekneš mamince, aby ti taky koupila?‘ Tak dítě dostalo svoji zmrzlinu, Silverstein byl uzemněn pohledem maminky a krátce na to — náhodou — vydal knížku *Uncle Shelby's ABZ Book* (*Abeceda strýčka Shelbyho*).“

Ta knížka jsou v podstatě návody, jak provádět nejrůznější rošťárny. Vyšla v roce 1961 a Shel Silverstein sám o ní říká: „Je to kniha pro dospělé a pro lidi, kteří mají děti. Ale před dětmi ji raději dobře schovejte. Ne že bych v ní děti naváděl ke všem těm věcem, o kterých se tam píše, jenom tak trochu naznačuju.“

DLOUHÁ CESTA K VYDÁNÍ

Je to paradox. Zatímco v anglickém originále se od prvního vydání Silversteinovy sbírky *A Light in the Attic* v roce 1981 prodalo přes pět milionů výtisků, u nás trvalo osm dlouhých let, než se její překlad, dokončený v roce 2006, dostal ke čtenářům.

Proč bylo tak těžké knihu vydat? Nejdříve dobu překladatelé strávili vyjednáváním s literární agentkou zastupující Silversteinovy dědice: ukázalo se totiž, že překlady musí nejprve schválit americká strana v rámci jakéhosi posudkového řízení.

Současně museli najít nakladatele, který by se vydání této knížky ujal. Komunikovali asi s osmi nakladatelstvími, než nakonec skončili v náručí Albatrosu. Literární agentka postoupila překlady k posouzení „záhadnému“ oponentovi, kterého v komunikaci označovala výhradně slovem „reader“. Ten na základě několika náhodně vybraných českých verzí konstatoval, že jsou to básně pěkné, nicméně jako překlad příliš volné. Svůj názor přitom dokumentoval například tím, že název básně *In Search of Cinderella* byl přeložen jako *Hledá se Popelka*. V češtině bychom ovšem těžko našli přesnější ekvivalent. Překladatel se tedy takovému hodnocení vzepřel, čímž komunikace na nějakou dobu skončila.

V mezichase pak bylo třeba najít nakladatelství, které by do vydání sbírky autora v Česku téměř zcela neznámého chtělo jít. A když se konečně podařilo vydání domluvit v nakladatelství Albatros, kde český překlad S. Silversteina nadchl redaktora Petra Eliáše, bylo třeba podstoupit další náročnou komunikaci s americkou literární agentkou a jejím „readerem“, který tentokrát přečetl celý překlad, nikoliv pouze výběr několika básní, a všechny české verze velmi podrobně oponoval. Překladatelé trpělivě vysvětlovali, proč použili právě tohle slovo, a ne jiné, např. proč americké

město Milwaukee nahradili v češtině Mělníkem. „Zajímavé je, že třeba básně Únos nebo Monika, co chtěla poníka, které se rýmují jenom sporadicky, nebo téměř vůbec, americký ‚reader‘ označil za nejlepší překlady, protože tam nebylo moc co řešit. Když to přeženu, to by přeložil i Google. Naopak v jiných básničkách bylo těch připomínek dost,“ komentuje schvalování překladu Lukáš Novák.

Oponent prý v podstatě připomínkoval skoro vše, co nebylo přeloženo doslova. Vadily dokonce i některé expresivnější výrazy. Například slova „ty vole“ v básni To nejsem já! museli překladatelé nahradit obratem „fakt hustý“. Nejobtížněji se však americkému posuzovateli vysvětlovaly posuny vynucené četnými jazykovými hříčkami, které patří k Silversteinovým specialitám. „Když to člověk takto rekapituluje, divím se, že jsme to nevzdali,“ uzavírá druhý z trojice silversteinovských překladatelů Stanislav Rubáš.

SPONTÁNNÍ AKCE V PRŮBĚHU VEČERA

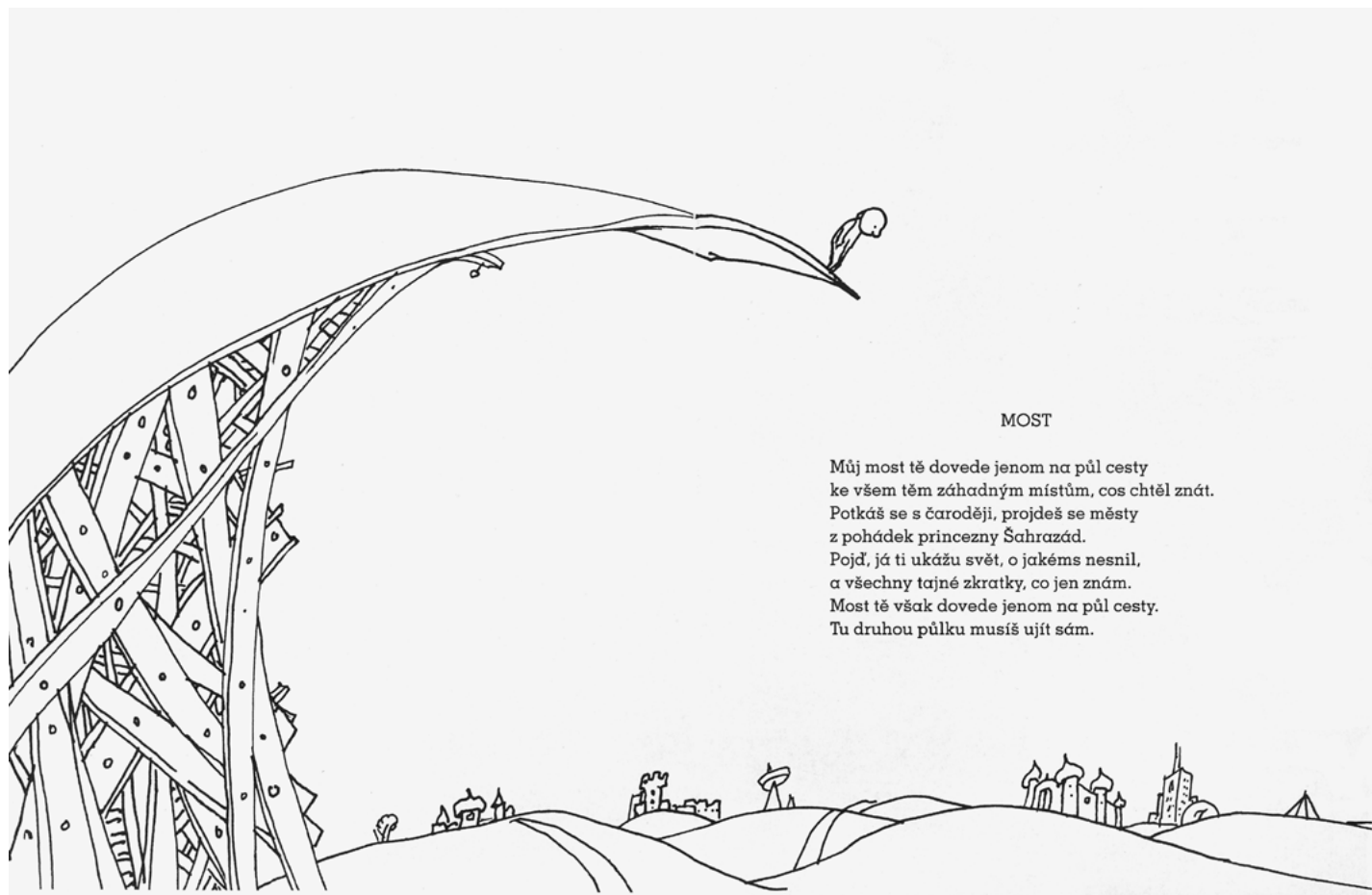
V průběhu překladatelského večera se tu a tam nabízel příležitost doplnit nějakou informací, k čemuž vždy vyběhla konkrétní báseň. Několikrát bylo zmíněno třeba to, že Shel Silverstein nebyl vždy přijímán s otevřenou náručí. Objevily se prý i názory o škodlivém účinku jeho poezie na děti, takže z některých knihoven v USA byl dokonce vyřazen. S pochopením se jeho texty nesetkaly zřejmě proto, že někteří dospělí neunesou míru Silversteinovy nadsázky. Inu, některým dětem rodiče zakazují kontakt se Silversteinovými texty, jako je třeba zmiňovaná Monika, co chtěla poníka, zatímco překladatelka Zuzana Šťastná si se svými dcerami právě tento text s chutí zarcitovala. Zakončení básně: „Tuhleto básničku / rodičům čtete / vždycky, když nedaj vám / všechno, co chcete.“ sklidilo u Bubeníčků velký potlesk. A zatímco je někdo schopen vnímat S. Silversteina jako někoho, kdo má na děti špatný vliv, Hana Kofránková naopak prohlásila, že pokud někdo rozumí dětem, pak je to Silverstein, a kdyby dnes ještě žil, měl by se stát ombudsmanem pro dětská práva. A když se na promítacím plátně objevil obrázek-báseň Unie za práva dětí, zajiskřilo Haně Kofránkové v očích a silversteinovsky publiku napověděla: „Že bychom si dali manifestaci?“ A diváci skutečně skupinově a s patřičným nadšením přečetli promítнутý text. Byla to krásná manifestace!

„Bubeníčkovský“ večer byl úžasný, prochnutý nadšením z dlouho odkládaného vydání skvělé poezie. V závěru večera pak dva z překladatelů, Lukáš Novák a Stanislav Rubáš, přislíbili doplňující rozhovor pro *Tvořivou dramaturgiu*.

NAD PŘEKLADY SE STANISLAVEM RUBÁŠEM

Do kavárny v Domě U Černé Matky Boží bohužel v předvánočním čase zavítal pouze Stanislav Rubáš (Stanislav Rubáš je ředitel Ústavu translologie FF UK a současně jeden z překladatelů sbírky), Lukáš Novák se z důvodu nemoci omluvil, ačkoli právě on je tím, kdo Silversteinovu poezii u nás začal překládat jako první. Setkání se ale povedlo i tak. Povídání a přemítání o překladech se zúčastnila také Jana Machalíková, jedna z interpretek, která Silversteinovu poezii zná díky oběma překladatelům už velmi dlouho.

V angličtině se knížka, kterou jste přeložili, jmenuje trochu jinak. Proč jste se rozhodli změnit její název?

MOST

Můj most tě dovede jenom na půl cesty
ke všem těm záhadným místům, cos chtěl znát.
Potkáš se s čarodějí, projdeš se městy
z pohádek princezny Šahrazád.
Pojď, já ti ukážu svět, o jakéms nesnil,
a všechny tajné zkratky, co jen znám.
Most tě však dovede jenom na půl cesty.
Tu druhou půlku musíš ujit sám.

Stanislav Rubáš: „Původní název *A Light in the Attic* je vlastně slovní hříčka. Jde o variaci na anglický idiom ‚to have rats in the attic‘, doslova ‚mít krysy v podkroví‘ — v češtině bychom nejspíš řekli, že ‚někomu straší ve věži‘. Slovo ‚attic‘ v názvu odkazuje k hlavě. S. Silverstein do ní ovšem místo krysy dal světlo (light). Česky tedy něco jako ‚svítí ti ve věži‘. Ale to jako český název moc nefunguje. Tak jsme chtěli knížku pojmenovat *V podkroví se ještě svítí*, ale tomu zase chybí jakýkoli vtip, takže jsme hledali dál, až nás napadlo použít název jedné z básniček, která je součástí přeložené sbírky. *Jen jestli si nevymějšlíš* zní, myslím, hezky silversteinovsky pořouchle, a navíc se to dá vztáhnout jako podezíravá výhrada na obě strany, od autora k dětem i od dětí k autorovi. Čtenář téhle knížky by totiž měl být ostražitý: je plná nejrůznějších pořouchlostí, rošťáren a neuvěřitelných příhod.“

O „hlavě“ jako podkroví, kde se „ještě svítí“, je i první báseň celé sbírky. Hana Kofránková ji označila za poctu Františku Halasovi a připomněla básničku Domeček („V domečku dětské hlavy / právě rozsvítily...“). Báseň Houpací síť zase evokuje *Ukradený měsíc* Ludvíka Aškenezeho. A verše s názvem *Rozhovor* připomenou Nerudovu *Dědovu mísu*. Všechny tyto souvislosti ukazují, jak dobře se uměl Shel Silverstein dívat a vybírat situace, které pak zachytil ve verších. Mnohé téma totiž doslova visí ve vzduchu a jde jen o to, kdo po něm sáhne.

V knize jsou přítomné básně nejen rošťácké. Při společném povídání upozornila Jana Machalíková na báseň *Most*, kterou považuje za „definici pedagogiky básní“. A skutečně! Možná by tímhle textem měli mladí pedagogové začínat svá studia.

Čím je Shel Silverstein tak výjimečný?

Stanislav Rubáš: „Poslední statistiky uvádějí, že Silverstein byl přeložen do jedenačtyřiceti jazyků, což je důležitý moment. Zjevně to musel být výborný pozorovatel, když dokázal ve svých textech zachytit typické situace, které fungují i napříč kulturami. Jedna věc je totiž jeho jazyk, plný nečekaných nápadů a slovních hříček. A druhá věc je jeho vztah k dětem a způsob, jakým s dětmi mluví. Tenhle druh vztahu a způsob mluvení je totiž v různých kulturách různý. Shel Silverstein ale oslovuje dětské čtenáře bez ohledu na jazyk i kulturu: čtou ho děti nejen v Německu, Polsku a Španělsku, ale taky v Číně, Íránu nebo v Izraeli. Ten silversteinovský humor je zjevně něčím naprosto univerzálním.“

Jak jste se vůbec dostali k překládání Silversteina?
Stanislav Rubáš: „Silversteinovu poezii pro

mě a pro Zuzanu Šťastnou objevil Lukáš Novák, který někdy ve druhé půlce 90. let dostal celkem tři knížky tohoto autora od své americké kamarádky, nadchnul se a začal překládat.“

Překladatel Stanislav Rubáš

Jak se sešel váš překladatelský trojlístek?

Stanislav Rubáš: „S Lukášem jsme se poznali v roce 2002 díky Soutěži Jiřího Levého pro mladé překladaatele, kde jsem byl porotcem. Poslal tam své překlady ze Silversteina a vyhrál. Zuzana je moje bývalá spolužačka a současná kolegyně z Ústavu translologie FF UK, se kterou jsme v letech 2001–2005 vedli seminář mladých anglistů při Obci překladatelů. A Lukáše jsme do semináře přizvali. Tehdy jsme poprvé vyzkoušeli překládání v týmu. V semináři jsme ve třinácti lidech nově přeložili například Wildeovu konverzaci *Jak je důležité mít Filipa*. Když pak překlad vyšel knižně, inscenovalo ho mimo jiné Jihočeské divadlo. Překládat v týmu bylo sice dost pracné, ale zároveň úžasné. Vymýšleli jsme různé varianty Wildeových slovních hříček, ironických replik a špílčů, zvláště i dohromady, a když jsme se některé z nich společně zasmáli, věděli jsme, že to je ono. Vybrané řešení jsme pak nechali takzvaně odležet, abychom zjistili, jestli bude znít stejně vtipně i za měsíc. Pro nás všechny to byla unikátní zkušenost. Nikdy bych si však tehdy nepomyslel, že se dá týmově překládat i poezie. V případě Shela Silversteina jsme to nakonec přece jenom zkusili (ve dvou či ve třech) — a ono to šlo překvapivě dobře, a navíc efektivně. U téhle poezie se totiž rychle pozná, jestli se nějaké řešení opravdu povedlo.“

Přesto je ale ve sbírce řada textů, které mají překladatele jen jednoho. Jak jste si rozdělili, kdo bude kterou básničku překládat?

Stanislav Rubáš: „Lukáš měl velký předstih. Jak už jsem říkal, objevil ty básničky jako první a začal si je spontánně překládat. Takže v téhle knížce je logicky nejvíc právě jeho překladů. Když jsme ale začali Silversteina překládat tři, vznikaly samozřejmě i konkurenční verze.“

Jednou z překladatelsky nejtěžších básniček byla *Poemsicle*, významově těsně provázaná s obrázkem. Tu ilustraci chtěli naši překladaatele zcela výjimečně vypustit, aby měli trochu volnější ruce při vymýšlení ústřední slovní hříčky. Vymazání obrázku však americká strana zakázala. Jak to tedy dopadlo? To lze vidět na protější stránce.

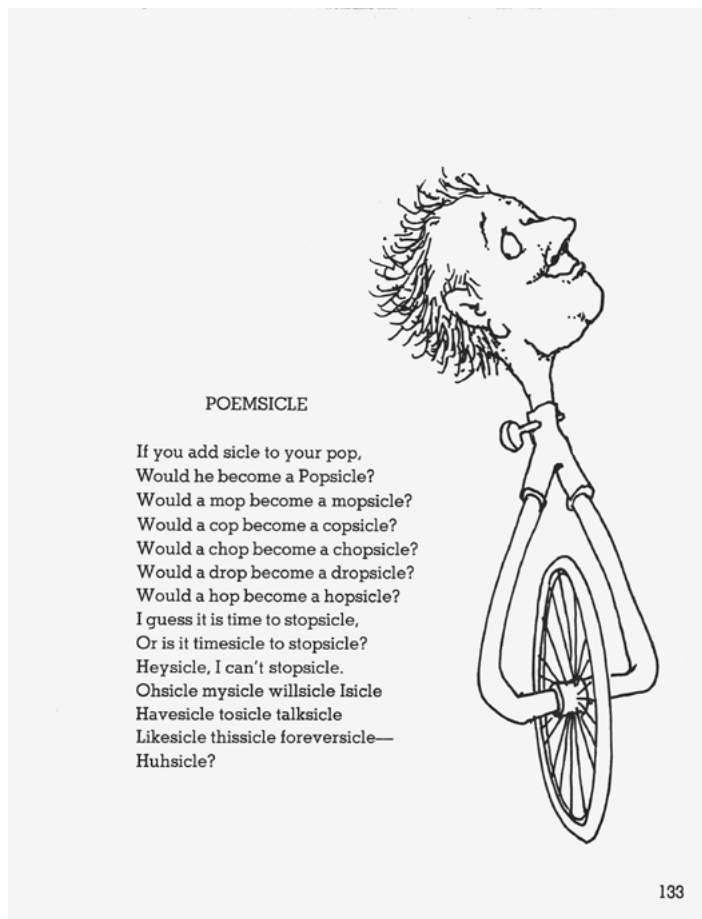
Trojice překladatelů evidentně musí mít Silversteinovu poetiku hluboko pod kůží. Jinak by pro ni nemohli najít tak přesvědčivou českou podobu. Markantní je to třeba při porovnání básně *Co kdo řekl?* s její anglickou předlohou. To, co v angličtině obstarala grafická a zvuková shoda slov, se v překladu do češtiny promítlo do lexikalizovaných metafor. Výsledkem je vlastně nová báseň, která v sobě ovšem má silversteinovského ducha.

Která slovní hříčka vám ještě dala obzvlášť zabrat?

Stanislav Rubáš: „Určitě *Anteater*. Ta básnička je opravdu krátká, všeho všudy čtyři verše, ale zapotili jsme se nad ní. V americké angličtině se totiž slovo ‚ant‘ (mravenec) vyslovuje stejně jako ‚aunt‘ (teta), takže ‚anteater‘ (mravenečník), který vznikl sloučením ‚ant‘ a ‚eater‘ (jedlík), může znamenat taky toho, kdo ‚sežral tetu‘. Překlad téhle hříčky byl doslova hlavolam. Po mnoha různých variantách jsme nakonec nahradili mravenečníka supem mrchožroutem. A soudě podle prvních čtenářských reakcí, fungovala ta radikální změna dost dobře. Uvažovali jsme tak, že bude stačit vymazat z ilustrace inkriminovaného mravenečníka a ponechat pouze dámské střevíce, které po tetě zbyly. Jenže ouha! Americká strana trvala na zachování celého obrázku. Několik dní jsem pak vymýšlel, jak to udělat, aby se americký mravenečník nažral a český sup zůstal celý.“

Pomáhalo vám něco při překladech?

Stanislav Rubáš: „Velkou pomocnicí mi byla česká poezie pro děti, hlavně ta nonsensová. Shel Silverstein hodně připomíná zejména Emanuela Fryntu. Díky podobným paralelám s domácí literaturou překladatel mnohem lépe pochopí, jak se dá v češtině pracovat s pointou, rýmem, temporytmem, nebo to, jak

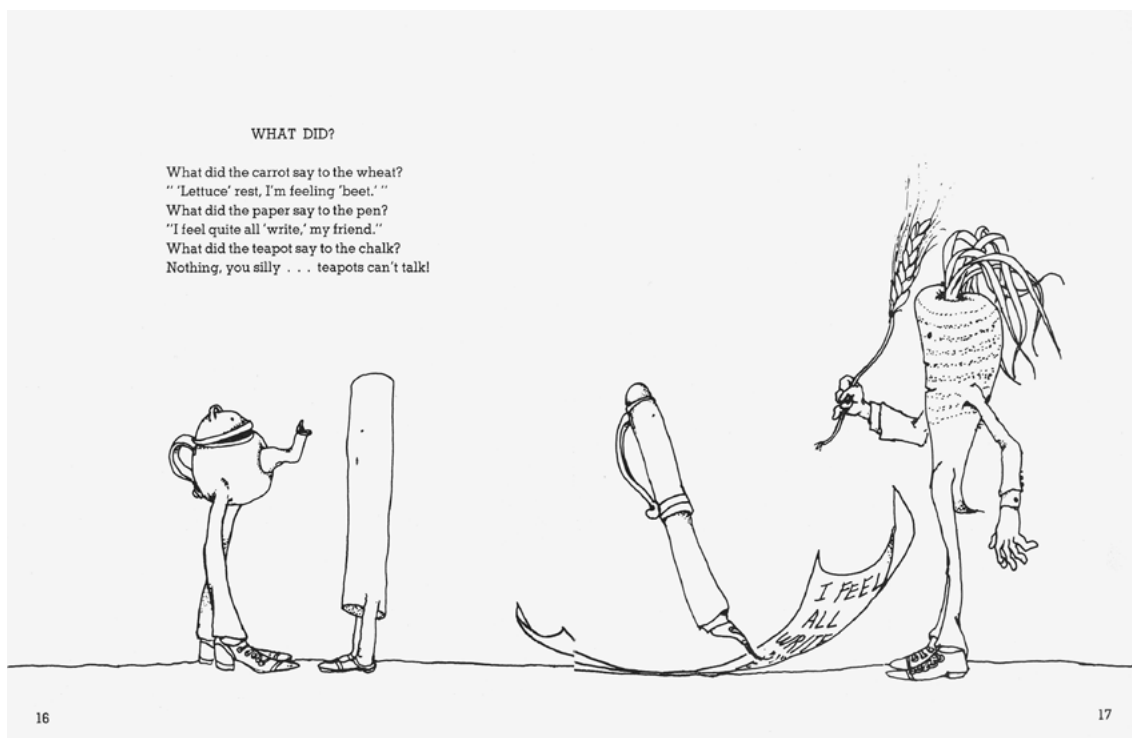

KOLORÝM

Kdybych spojil kolo s běžcem,
 dal bych vzniknout koloběžce?
 Z vrátek bude kolovrátek?
 Z Nadi bude kolonáda?
 Z ucha bude kolouch?
 Z praku bude prakolo?
 Z páky bude pakolo?
 Z oka bude okolo?
 Tak už dostkolo!
 Nebo. Takolo užkolo dostkolo!
 Cokolo tokolo jekolo? Nemůžu přestakolo!
 Achkolo jokolo.
 Snadkolo nebudukolo takolo mluvcolo
 užkolo furtkolo!

RÝMANDULE

Když přidám lva k Andule,
 bude z toho levandule?
 Bude z tygra tygrandule?
 Bude z vlka vlkandule?
 Bude z lampy lampandule?
 Bude z hadru hadrandule?
 Bude z kopru koprandule?
 Tak už dostandule!
 Nebo... Takandule užandule dostandule?
 Coandule toandule jeandule? Nemůžu přestandule!
 Achandule joandule...
 Snadandule nebudandule takandule mluvandule
 užandule furtandule!
 (Nepublikovaná verze)

CO KDO ŘEKL?

Co řekl ječmen mrkvi? „Představ si to,
 i když jsem ječmen, budu bit jak žito.“

Co řeklo pero papíru? „Je jisté,
 že teď už nejsi nepopsaným listem!“
 Co řekl křídě rum nalitý z výše
 do konvice s čajem? Nic. Rum, ten píše!

v jeho mateřštině funguje jazykový humor. Jde ovšem o základní inspiraci. Jako překladatel nemůžu vykrátit z Frynty vtipné slovní obraty a rýmy a mechanicky je poskládat tak, aby mi z toho vznikl Silverstein. Překlad není lego. Navíc mi při srovnávání Silversteina s Fryntou vynikly kromě shod i určité rozdíly. Emanuel Frynta například mnohem víc dbá na pravidelnost formy a víc než Shel Silverstein je podle mě jakoby zakletý v jazyce, viz třeba jeho báseň Jelikož a Tudíž.“

Jaké to je pro překladatele „potkat se“ právě se Shelem Silversteinem?

Stanislav Rubáš: „Trvá dost dlouho, než takového autora objevíte. Vychází tuny literatury, zvláště v angličtině. Ale objevit moderního básníka, který má co říct, a navíc má u nás díky spisovatelům, jako byl Emanuel Frynta, Jan Vodňanský či Petr Skoumal, tak trochu

připravenou půdu, to se, myslím, stane párkrát za život. Je spousta knížek, které dostaly nějakou literární cenu, a kdo si na ně ještě za dva roky vzpomene? Shel Silverstein v češtině ještě ani nevyšel, a už měl spoustu českých fanoušků, hlavně v dětských dramaťácích.“

Je to poezie jen pro děti?

Stanislav Rubáš: „Rád říkám, že je to poezie pro děti a v závorce dodávám ‚i ty dospělé‘. Kdo v sobě nemá kus malého kluka nebo holky, ten se se Silversteinem mine. Pozoruhodné jsou v tomhle směru reakce některých českých rodičů, kteří jsou Silversteinem pohoršeni a zakazují svým dětem, aby ho četly. Takovou cenzorskou odezvu vzbudila třeba báseň Prašť jako uhoď nebo Monika, co chtěla poníka. Obě jsou v námi přeložené knížce. Ta první se ovšem dostala už i do čítanky, takže to s českými dospěláky snad není tak zlé. Víte,

člověk má často pocit, že dětem musí pořád něco vysvětlovat či zakazovat. A je překvapivý, jak ozdravné a osvěžující je, když začne dítě vnímat jako partnera v dialogu. Tuhle schopnost mluvit s dětmi nikoli svrchu, ale jako se sobě rovnými se od Shela Silversteina můžeme všichni učit.“

Co byste popřál do vínku prvnímu Silversteinovi?

Stanislav Rubáš: „Hlavně co nejvíc čtenářů, kteří budou mít oči k vidění a uši k slyšení. A taky mu přeju, aby s touhle první sbírkou poezie jeho cesta k českým čtenářům teprve začala. On totiž takových skvělých knížek má ještě několik! Některé texty z nich už máme přeložené a pracujeme na dalších, protože nám to zkrátka nedá... Byla by škoda, kdyby tyhle nové texty musely zůstat v překladatelském šuplíku tak dlouho jako ty, které nedávno konečně vyšly.“

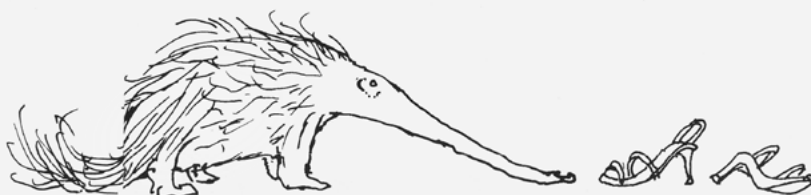
ANTEATER

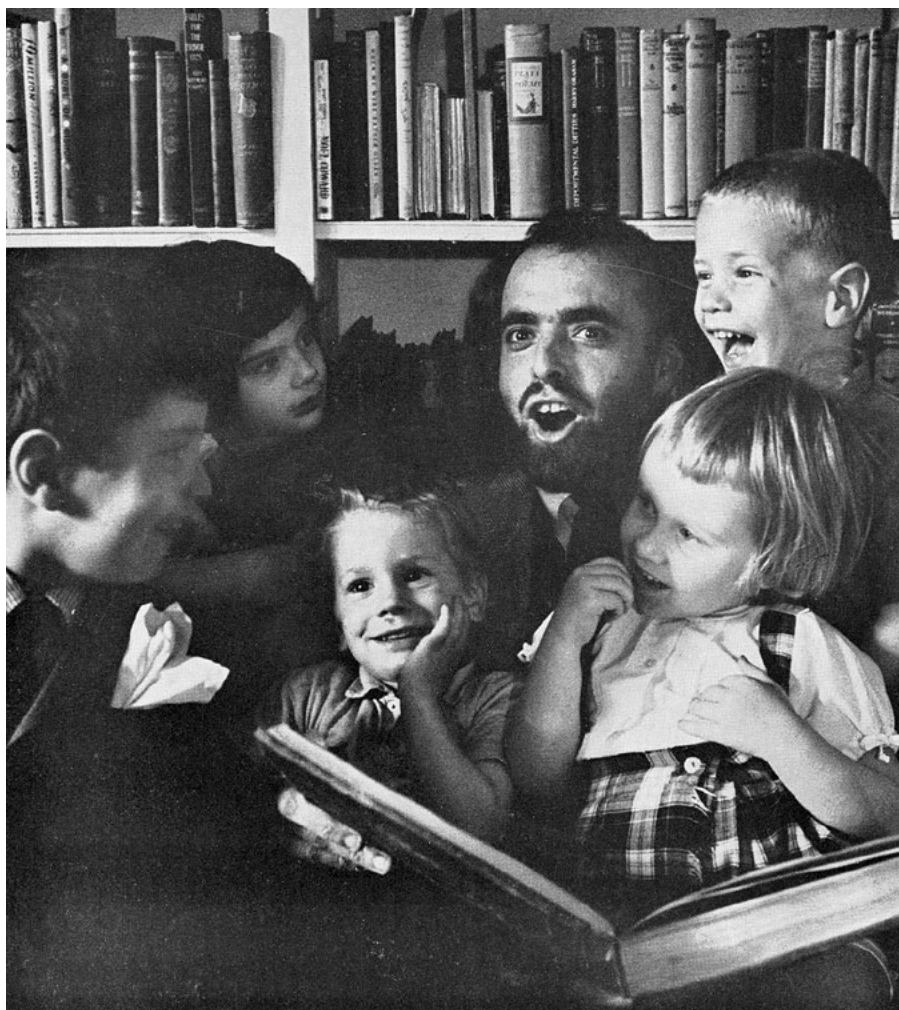
„A genuine anteater,
The pet man told my dad.
Turned out, it was an aunt eater,
And now my uncle's mad!

MRCHOŽROUT

Dříve jsme měli doma tetu,
jmenovala se Gizela.
Teď máme supu mrchožrouta
a teta někam zmizela.

*(P. S. Já ani tenhle mravenečník
nechápem, kam se poděla.)*

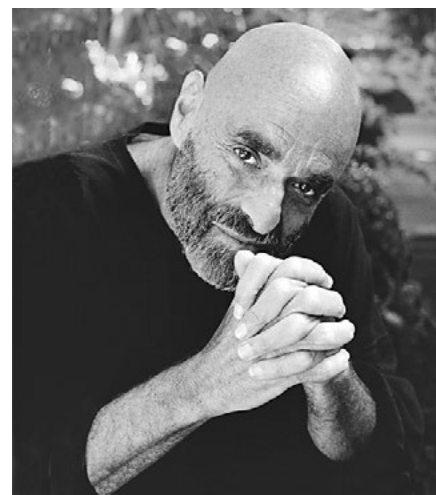

SHEL SILVERSTEIN (1930–1999)

Legendární americký kreslíř, písničkář a autor knížek pro děti. Z české moderní literatury má kromě Emanuela Frynty blízko k Jindřichu Balíkovi, Miloši Kratochvílovi či Pavlu Šrutovi. V roce 2014 vydalo nakladatelství Albatros zatím první ze čtyř jeho velkých sbírek dětské poezie, která spolu s autorovými kresbami vytváří jeden vypointovaný celek. Knižka vyšla pod názvem *Jen jestli si nevymejšlíš*.

Oficiální webové stránky www.shelsilverstein.com nabízejí nejen Silversteinovy knihy a informace o jeho osobnosti, ale také spoustu výukových materiálů či her vycházejících z jeho textů.

PŘEKLADATELSKÁ VÝZVA PRO ČTENÁŘE TVOŘIVÉ DRAMATIKY

SILVERSTEINOVY BÁSNIČKY JSOU PŘEKLADATELSKOU VÝZVOU, A PROTO I REDAKCE TVOŘIVÉ DRAMATIKY VYZÝVÁ SVÉ ČTENÁŘE: COŽ TAKHLE PŘELOŽIT SI JEDNU BÁSNIČKU Z DALŠÍ AUTOROVY SBÍRKY, KTERÁ SE K ČESKÉMU VYDÁNÍ TEPRVE CHYSTÁ? SVÉ PŘEKLADY POSÍLEJTE DO REDAKCE BUĎ E-MAILEM (sittova@nipos-mk.cz), NEBO POŠTOU NA ADRESU: TVOŘIVÁ DRAMATIKA, NIPOS-ARTAMA, P. O. BOX 12 / FÜGNEROVO NÁM. 5, 120 21 PRAHA 2. DO PŘEDMĚTU E-MAILU NEBO NA OBÁLKU NAPIŠTE SILVERSTEIN. VAŠE TEXTY SE DOSTANOU DO RUKOU PŘEKLADATELŮ LUKÁŠE NOVÁKA, ZUZANY ŠTASTNÉ A STANISLAVA RUBÁŠE A NEJZDAŘILEJŠÍ UVEŘEJNÍME NA WEBU www.drama.cz. A MOŽNÁ ŽE TATO AKCE VYVOLÁ V REDAKCI JEŠTĚ DALŠÍ REAKCI. VAŠE PŘEKLADY PŘIJÍMÁME DO 1. ČERVNA 2015 (NA DEN DĚTÍ).

WASTEBASKET BROTHER

Someone put their baby brother
Under this basket—
The question is exactly why,
But I'm not going to ask it.
But someone, I ain't sayin' who,
Has got a guilty face,
Ashamed for lettin' such a lovely brother
Go to waste.

